

GÂNDUL

anonimului

ANUL III - NR. -- 22--
--15--OCTOMBRIE---
-2005-

GRATUIT©®

Membri fondatori:

Ion Mazere, Teodor Dobre.

Publicație a Cenaclului „ANONIMUL”
a Gânditorilor Creatori Anonimi

REDACTIA :

București, Strada Cara Anghel, nr.
8, bl. B9, sc.5, et. 4, ap.73, sect.6,
cod:76807 Tel :7450206; 4402392
e-mail: dobre_teodor@yahoo.com

MĂRTURII (NE)PLĂCUTE.

Câteva precizări:

Mărturia întâlnită în diferite forme vorbite sau scrise este ca spovedania, un concept intim de exprimare individual a convingerilor într-o problemă sau alta, nefiind nevoie de dovezi pentru credibilitate decât sinceritatea celui în cauză, până la proba contrarie.

Orgoliul adesea identificat cu ambiția, adiacent mărturiei este o formă de manifestare intimă a personalității individului, care poate fi folositor dacă se urmărește depășirea propriilor limite: practice, intelectuale și morale, în concurență cu alții. Pe plan social, individul urmărind în primul rând interese personale, orgoliul devine viciu regretabil.

Pe cale de consecințe, mărturia și orgoliul deși sunt entități morale de sine stătătoare bine conturate și sensuri diferite de exprimare, ca un paradox, ambele având originea în personalitatea intimă a individului, de unde paradoxal - de a-și schimba după caz demersul din pozitiv în pervers - funcție de comportarea individului în relațiile sociale astfel:

- Mărturia în formă și conținut oferită de un individ cu orgoliul lezat devine mărturie imorală și invers.
- Orgoliul alimentat și justificat de mărturii imorale devine orgoliu lezat, vanitos și păgubos moral pentru cel în cauză și distructiv pentru colegii de muncă și anturaj.

Problema în discuție nici pe departe nu este și nu poate fi epuizată în timpul și spațiul limitat la dispoziție. Totuși o întrebare legitimă pentru mine care aduc în discuție această temă, nu îmi pot permite să-o evit. Eu am orgoliu?! Cred că da, însă selectiv-limitate. Sincer, nu că îmi displac orgoliile, ci pentru că m-am convins singur cât de greu și cu ce rezultate pot aborda pragul de sus, înalt, cât să-l pot atinge nu cu vorba, cu fapta. În aceste condiții chiar dacă încerc cu oarece perseverență proza scurtă uneori poezia, ca să mă limitez la preocupările din cenaclul nostru Anonimul, unde scriu alături de alții colegi, nu mă pronunț scriitor. Titlu atât de răvnit greu de obținut, teoretic nu imposibil, dar nu pentru toți. O stare insolită care mă determină să privesc mai motivat în sus; cum credinciosul cu rugile sale în care și-a investit speranța - le îndreaptă spre cer așteptând dobândirea Edenului spiritual.

De asemenei pe această temă nici nu încerc, simplist spus, să fac istorie care nu poate fi decât una subiectivă. În alte condiții da.

Tot ce pot să fac eu acum este o treabă simplă, dar nu prea - Să îndur creștinește povara vieții cu angoasele ei și a viselor încă neuitate. Vise care nu așteaptă de la mine decât puținul: neuitarea. Un stimul care mă provoacă, pentru că avem atâtea mărturii palpabile de oameni care au fost și sunt, ce trăiesc cu bucuria meseriei lor și hrana spirituală ce le-o oferă propria îndeletnicire. Acești oameni, fără a pune la socoteală, necum pretinde ceva... că prin forțele lor, altruiștii cum sunt creează bunuri materiale și spirituale, fac istorie.

O! vouă creatori și istorici necunoscuți, baza piramidei umane fără de care nimic și nimeni nu se pot ridica mai sus, încerc să vă aduc laude meritate cu modesta mea mărturie de martor anonim.

Pe un alt plan alte mărturii.

*

DINUȚU, zăpușeală mare în București, frunzele și iarba răsucite gata să ia foc este prima impresie ce te încearcă, după câteva zile petrecute în satul nostru patriarhal, se confesează Dinuțu, prietenului Deleanu. Ambii plecați din satul natal imediat după Al Doilea Război Mondial, care încotro, deși nu prea întrezăreau perspectiva pe vremurile acelea încrâncenate de convulsii sociale.

O întâmplare fericită face ca după aproape cinci decenii Dinuțu și Deleanu să se reîntâlnească, în alte condiții a vieții lor.

Căreță și vă
guță fizic de iște

multor încercări pe traseul vieții, prilej să discute diverse despre copilărie, satul natal, trecut și prezent...

Deunăzi, continuă Dinuțu am nimerit din nou în satul nostru, pe o vreme ca aceasta, parcă era mai bine acolo.

- Văd că și-a rămas inima în sat, îl amorează Deleanu.

- Normal când simt cum anii trec, iar nedumeririle se înmulțesc.

- Ai cam îmbătrânit Dinuțule

- Cam da. Poate și această devenire fără prea mare plăcere să fie unul din factorii care mă stimulează să judec cu mai mult discernământ; ce a fost, ce este satul nostru și încotro acum, când numai biserică, clopotele și litaniiile părintelui Iura V. au mai rămas aceleași din copilărie. În rest totul e într-o mișcare nebuloasă, ca să nu spun haotică.

- Ești pornit Dinuțule!

- Nici vorbă, câteva mărturii sunt edificatoare. Sper, pentru că în hătișul natural al trăirilor copilăriei mele regăsesc și clipe nealterate de meschinăriile actuale, de care mi-e silă, nu neapărat toate fericite. Sincere da. Că, fără să vreau mă încearcă o senzație similară cu cea oferită de feeria lăstărișului cu frunze crude de pe malul Arieșului și apa limpede clipocind la mal. În timp ce aerul răcoros îmi alunecă pe frunte, pe care anii au săpat cute adânci. Ca să-mi dau seama, că nici Arieșul cunoscut n-a mai rămas același: apa mai tulbere, și-a schimbat parte din curs, a rupt podul și gatul ca să dispară și moara lui Ocolișan cu bolboana pentru scaldă copiilor.

Zăcătoarea pentru animale a rămas fără acestea... Descumpărît mă las cu gândul purtat aiurea, pe ulițele acelea bătătorite în copilărie, desculț, fermecat de senzații neprefăcute. Ca unei gâze când zboară nestingherit și se oprește pe floarea emblematică de salcâm ce împodobează cândva comuna, ori pe bluza de bumbac alb al unor fetișcane: Marta, Viorica, Gheorghina, Ana, Lenuța... vecine, cu făptura arsă de vânturi și soare, ti-le mai amintești? Ca să înțeleg că pe măsură ce tot avansăm în viață, iluzia devine abis ostil. Captivat de sat, amintirile sale mi-au rămas în suflet ca un păcat, că nu le mai pot retrăi farmecul. Simțeam și mă simt și acum de parcă niciodată nu am avut privirea mai nesigură și amintirile zbătându-se mai năvalnic în inimă, ca în mersul acela pe întinsul nesfărșit al copilăriei. Unde acum întâlnesc mai mulți bătrâni parte neajutorați, uități... copii puțini, iar tineri majoritatea plecați în bejenie. A dispărut hora, obișnuitele nunți cu steagul din ajun. Portul sătenilor s-a pervertit ca și multe obiceiuri din bătrâni. Satul Luna în momentul de față se află la încrucișarea vremurilor, cu destule turbulente economico-agrare, sociale și morale, agresiv bombardate mediatic, privite cu destulă suspiciune de săteni. Schimbarea se simte și se va produce, dar încă pare a nu fi găsit sătenii calea potrivită, care presupune investiții, însă banii lipsesc.

Pentru generația actuală, îmbătrânită, cel mai trist ar fi ca pământul agricol să ajungă pe mâna unor asiatici sau africani cu bani, iar tineretul local să rămână căpșunari, gunoieri, sau porcar pe alte paralele.

Astfel încetul cu încetul m-am convins, că și din mine n-a mai rămas decât valoarea simbolică a unei rezemători îndoite, pentru a sprijini o idee. Respectiv reconstituirea din frânturi de imagini încă neșterse a unor trăiri la țară pe cale de dispariție, fără a ne da seama ce și cât pierdem.

Acest balast economic și moral acolo și când apare e cu atât mai trist, cu cât dangătul clopotelor vietii supradimensionate la oraș în detrimentul statului, apare pentru ei un fel de chemare a surdonușilor, unde soarele nu apare ci se ascunde, ploaia nu este blândă ci acidă, omul nu vorbește - gemic, durerea e plăcere și plăcerea durere, negrul e alb și dracul înger. Un ghem încâlcit de potență dubioși, șarlatani, aleși, nealeși, șomeri și săracimea nimănu în creștere, într-o lume care pe care. Sau cam aşa ceva dacă nu cumva adun propriile mele imagini deformate, ori prea triste, despre ceea ce a fost și ce este.

Pentru că palinca la care te așteptai nu s-a fierb încă, iar slănina afumată specialitatea casei a rămas domeniul trecutului
Tu ce zici?

*

DELEANU mișcat de cele auzite simte nevoia și el să se destăinuie cu mărturii la îndemâna sa.

În ce mă privește abordând aceeași temă a copilăriei eu sunt mai puțin succulent și fără prea multe înflorituri metaforice, exprimând de fapt aceleași iediei, în conținut totuși altele. Spre exemplu îmi amintesc, spunea mama, că la bobotează când am născut a fost o zăpadă mare, până la streșina casei și un ger năpraznic. Unii vecini îi spuneau lui tata -N-am grăi rău frate Niculaie, dar copilul tău de va semăna cu vremea asta urâcioasă, apoi multe greutăți va întâmpina în viață.

Mama – sărmanul copil, ofta des, păcat că n-o să aibă noroc în viață.

Pe timpurile aceleia diverse prejudecăți, vorbe cu tâlc, uneori cu iz ironic și unele obiceiuri ce par acum naivități, circulau frecvent, ba chiar făceau parte din bagajul de experiențe al săteanului, om simplu dispus să comunice în felul său. Dacă cineva vrea să-l întreb ceva pe altul întâlnit pe uliță, îl lua pe ocolite întrebându-l: de vițel, de cățel, dacă-i fierbe mustul, dacă mănâncă purcelul, ce face mătușa .. iar dacă se nimerea să aibă copil mic- și-e bun copilul? Bun când doarme, răspuns șugubăț.

Probabil aşa am fost și eu , din câte am aflat de la mama și nici atunci glumea ea. Că uneori vorbeam în somn, sau dam din picioare. Alte ori mă trezeam plângând, încât sărmana mamă obsedată de prezicerile ursitoarelor folosea fel de fel practici: ba mă stropea cu aghiazmă,

ba potolea cărbuni într-o ulcică cu apă neîncepută, din care sorbeam câte o înghițitură și-mi descântă, cum a învățat-o lelea Maria a lui Bornoi, că poate sunt deocheat. Deocheatul după părerea bătrânelor cu experiență era practicat voit, să facă rău cuiva, sau chiar fără să vrea de unele femei cu sprâncene stufoase și uitătura lacomă. Leacul era descântecul cu practicile empirice. Bătrânele acelea, doftoroaiele satului, cu toată mediocritatea și metodele empirice, ori fantastice, pentru tămaduirea unor boli erau foarte influente și trătau: răceala cu inflamarea amigdalelor - pe coadă la o lingură de lemn se înfășa o cărpă înmuiată în petrol cu care se tampona gâlcile prin apăsare. La tuse convulsivă se recomanda lapte fierbinte de măgăriță sau iapă. La diferite infecții, furunculoze etc., pe rană se aplică o felie de slănină afumată peste care o frunză de brusture, urzică sau zârnă. Pentru răni deschise săngerând, parcă aud pe mama-fugi repede la cumnatul Vasile Pleșugu să-ți dea „bășina calului”, o ciupercă sferică ce crește pe izlaz, uscată are un miez pufos, îmbibat cu un praf maroniu. Cumnatul ca un farmacist lua traista agățată sub streașina casei la aer și funcție de mărimea răni îmi da 1-2 bucăți. Miezul cu praful acelei ciuperci avea calitatea să usuce și să vindece foarte repede rana. Pentru gălbinare bătrânele experimentate aplicau o tăietură sub limbă, cu un fir de iarbă sau trestie.

Durerile de măsele erau combătute cu tămâie procurată de la badea Ion Bornoi - Clopotaru, sau Iacob a lui Curea. Tămâie introdusă în carne avea calitatea să potolească durerea, concomitent cu descompunerea măselei cariate. La diarie, leacul era pere pădurete, sau strugurași înainte de coacere. Bolnavilor de plămâni (plămânari) se recomanda. Unu – doi litri de borș zilnic, multă carne de porc și un litru de vin negru, timp de un an. Dacă murea cineva și mureau har Domnului, nu era nimeni vinovat-i s-a terminat zilele. Dar cum Dumnezeu m-a ocrotit, mă trezesc băiat de școală. Îmi amintesc cum mama în prima zi mă premenește de straie, mă trimită la halău să mă spăl bine pe picioare, apoi îmi trece peste umăr o traistă de lână țesută cu dungi negre și roșii. În traistă o tăblită de gresie neagră cu care a școlit Ion Bursucuț, abecedar și o bucată de mălai, să mânânc de mi-o fi foame. Mă ia de mână până la poartă și îmi dă drumul singur. Aide copile, împingându-mă de la spate cu cealaltă mână. Și cum îți o fi capul. Dacă ai minte învață, o auzeam îndepărându-mă. Dacă nu vei rămâne la plug, câmpu-i mare, dacă nu avem noi pământ au alții și tot vei avea loc unde să-ți rupi oasele. Deci alaiul cu prima zi de școală era simplu, nu ca acum, și perspectiva pe măsură. Eu nu eram năcăjit din cauza școli cum vedeam pe alții, dimpotrivă, doream să învăț, să citesc, cum citea tata gazeta „Foaia Noastră” duminica pe polmon la poartă, de care eram mândru.

Privind în urmă ciudat mi se pare modul după care se selectează amintirile. Chiar și acum după atâția ani, cu fiecare primăvară gândul mă poartă la primăverile copilăriei, când auzeam berzele clămpănidin cioc, reparându-și cuiburile pe șura lui Menu sau badea Mitru lui Boar Gavrilă, vecini, atunci săream și eu de bucurie. Eliberat din odaia cu geamuri mici ce înghețau la primii fulgi, unde am hibernat opt copii. Parcă văd și acum, iarna, când deschideam ușa odăii, cum valuri de frig se rostogoleau până la masă, iar mama striga – intră mai repede că aici ne sleim. Iernile mi se păreau mai aspre cu zăpezi mari. Vântul când domol când năpraznic se strecuă forțat pe sub streașina casei acoperită cu paie, scoțând un șuierat ascuțit. Noaptea zgomotul vântului contopit cu miorlăitul mățelor prin podul casei, îți dă impresia că trăiești undeva imaginar. Mai cu seamă că în glasul mățelor se distingea uneori tipete de copii mici singuri, strigăte de suferințe, ce creau impresii stranii...

S-a făcut cam târziu, tu ce zici Dinuțule?

S-o lăsăm pe mâine, că n-au intrat zilele-n sac.

Deleanu de teamă să nu scape amănunte din cele discutate cu Dinuțu, după cum singur a mărturisit mai târziu, a pus mâna pe stilou să le consemneze- pentru că, oricum, zice el - inima e inimă deși bate val după val, numai uneori fertilizează tâmpla aridă cu mărturii ce merită să rămână.

ION MAZERE

A FOST SA FIE

A fost, că trebuia să fie,
Şi-a apărut ca din senin,
Flința noastră caldă, vie,
Cu minunatul ei destin.

A fost să fiu și am venit
Ca tot ce pe pământ răsare
Dar nu trăiesc dezamăgit
Sub frunte-i o rază de soare.

Această rază mă încântă
Şi-mi dă speranțe temerare,
Lumina ei spre zări m-avântă
Pe cai de vis în lumi stelare.

Ca toți nebunii sper oftând
Că mă voi împlini vreodata,
Cu toți nebunii sper visând
Şi cu toți bunii deodata.

A fost să fiu și iată sunt
Ca și voi toți petrec sfidând
Destinul pe acest pământ
Cu nemurirea vieții-n gând.

Ce sansă extraordinară,
Ai, din nimic să te ivești!
Nimicule, ești prima oară
Cel mai puternic, Tu trăiești!

Și-apoi iubirea ce te urcă
Pe alte trepte mai apoi,
E singura ce mai încurcă
Traseul pus de soartă-n noi.

Tu permanentă devenire
Ce te transformi necontentit
Prin minte ai și prin iubire
Mai mult decât ți-ai fi dorit!

A fost să fiu om ce atinge
Incandescentele solare

Spre a trăi și a învinge
Sau a scăpa prin evadare.

A fost să fiu, destinul magic
Cu-n cântec dulce m-a atrăs,
Al vieții rost- mai bun
sau tragic
Îl descifrez mergând la pas.

Hoinăring pe căi terestre
Vreau să văd al vieții dor,
Viața vreau să văd ce este
Să-i văd fața-n viitor.

Iluzie de-i viața noastră
Are un ce inconfundabil,
Când este roză, când albastră
Când un mister impenetrabil.

A fost să fie și trăiesc
Toți oamenii un echivoc,
Aici în raiul pământesc
Destinul lor - unic noroc.

TEODOR DOBRE

PENSIONARI (Foste glori)

Trec în zbor ani iluzorii
Cu preocupări mărunte,
Trec și ale lumii glori,
Lăsând tinerii în frunte.

Când din primul rând ajung
La pensii cei ce muncesc,
Cântă, se bucură, plâng,
Sau se miră ce trăiesc.

Pensionarii-s foste glori
Mari - altfel n-ar fi firesc,
Toti celebrități notorii
Ce-n cult gloriaș trăiesc.

Pensionarii se visează
Încă mulți ani ce-au fost,
Pentru ei asta contează,
Restul n-are nici un rost.

Pensia o nouă viață
Un destin nou conturează,
Ce a fost plutește-n ceată
Ce vine altfel vibrează.

Pensionarii fac aluzii
La viață și bunăstare,
Dar nu te pripă, auzi-i
Și vezi-i ce sunt în stare.

Unii și-au luat serviciu
Și cum de acesta-i pasă,
Au scăpat de-acel supliciu
Zis „corvoada” de acasă.

Alții - pescari amatori-
Cu-n vecin plăcut de bloc
Merg la ceas de adânci zori
La undire-n tainic loc.

Destui joacă săh, bârfesc
La o țuică sau o bere,
Glumind că se pricopsesc
Mai târziu și fac avere.

Mai scriu versuri câțiva poate
Povestiri și chiar memorii
Să arate lumii toate
Ce fac azi fostele glorii.

Glorii și celebrități
Devin, după pensionare,
Rănitele vanități
Ca supremă consolare.

Trec în zbor ani iluzorii
Cu minciuni seducătoare,
Trec și ale lumii glorii,
Nou, nimic nu e sub soare.
TEODOR DOBRE

LA CENACLU

La cenaclul nostru este
sărbătoare,
Ce mai fac poetii
și ce mai scriu oare,
Se întreabă lumea, și-așteaptă
vioiae
Curcubeul muncii venit după
ploaie.

Printre acești oameni plini de
energie
Ce nu duc o viață ternă,
cenușie,
Ci de strălucire, vei găsi ades
Pentru vorbe scumpe tainic
interes.

Aici unde scrisul oameni-l
iubesc,
Spre lauda minții, destui se
opresc,
Și toți savurează vorbe cu umor
Umplându-și plămânii cu
parfumul lor.

La cenaclul nostru de oameni
săraci
Nici de fel cu duhul, reușești să
faci,
Multe și frumoase disertații
vaste
De pe vremea bună când
mergeam la oaste.

Căci aici se află militari destui,
Care (mai) de care, cu povestea
lui,
Frumoasă, plăcută și
surprinzătoare
Ce nu prea se uită și în veci nu
moare.

TEODOR DOBRE

SE STINGE NEAMUL...

Se stinge neamul ușurel,
Frânturi de ramuri cad din el
Și fala lui de altă dată,
Tușește azi îndurerată.

Coroana trunchiului avut
Sub care toți am încăput,
Este-o perdea de frunze rară:
Prin ea, vezi răul de afară.

Sub trunchiul dezgolit de tot
Ici colo câte-un străneț,
Mult mai plăpând și mai sărac
Timid își spune pui de Dac.

Rușine-i este? Poate nu-i,
De cum ajuns-a neamul lui!
Sau poate gânditor visează
La măreția ce urmează!

Se stinge neamul și urmașii
Ce nu-și cunosc înaintașii,
În ignoranță ce-o trăiesc
Cu-i apartin nu-și amintesc.

Când s-or trezi e prea târziu,
Să afle tot ce nu mai știu...
Trăiesc popoare-n jur, vecini
Ce au desigur rădăcini

Și-un punct nodal, au un reper
Așa cum datinile cer,
La care raportați să spună :
Eu nu-s de nație Română!

Eu însă sunt, din ea mă trag,
Și-o pomenesc cu mare drag,
Spre-a ști și cei ce nu cunosc
Că Patria mi-o recunosc.

Din ea mă trag, luati aminte!
Și-i duc prestigiul înainte
Spre gloria și fala Ei
Și-a mea desigur, ce! Nu vrei?

Se stinge neamul... Neamul cui?
Al meu nu cred, poate al lui!
Al celui trădător și prost
Ce-n lume n-are nici un rost...

TEODOR DOBRE

ZĂDĂRNICII

Cu ce rost trudești poete
Farmec versului să dai,
Lumea nu mai vrea sonete
Vrea ce tu în slove n-ai.

Bani în bancă omul vrea
Arhitect al slovei scrise,
Pulberea de aur grea
Ce le-o dai, drapează vise.

Astăzi omul, trist-delir,
Tânăr sau la ani târziu,
Vrea parfum de trandafir
Nu volum de poezii.

Vrea plimbare cu vaporul
Vilă nouă cu piscină,
Tot ce n-a avut poporul
Vrea, dar tu n-ai nici o vină!

Tu îți faci doar datoria
Când spiritu-n vers zidești;
La ce-i bună poezia,
Dacă n-ai timp să citești!

Cine stă să mai citească
Tomuri groase și volume,
Când ființa omenească
Altele vrea să consume.

Trudește sublim poet
Farmec visului să dai,
Publică pe Internet
Calea nouă către rai.

Dar nu plâng, nu fi trist
Prea subtilule poet,
Tu râmăi avangardist
Chiar și fără Internet.

Scrie versul să atingă
Sufletul vibrând candid,
Lăcomia să îngingă
În oricare individ.

Scrie răbdător poete
Chiar nimeni de nu citește,
Sunt ani grei în care pete
Și soarele-adăpostește.

Scrisul-al lumii brilliant
Strălucește peste fire;
Averea duce în neant
Poemele la nemurire.

TEODOR DOBRE

POEZIE

Fur mereu din univers
Flăcări sacre, cerești sori
Și le contopesc în vers
Ca-n troiene mari ninsori.

Poezie vers sublim,
Munca tie și se-nchină,
Îmi dau viață, te susțin,
Spre-a te-n corona regină.

Pe un țarm, plin de atracții,
Mă cred estet scrupulos,
Și din vîi imaginații
Durez un castel frumos.

Cresc în timpul scurtei vieți
Cu o dragoste fierbinte
Zile-ntregi, nopti, dimineții,
Strofe-n salbe de cuvinte.

Trup și suflet de om viu
Să strălucească sub soare
Le dau, însă-ntr-un târziu,
Cum apar pot și dispare.

Shakespeare-an vers trufaș,
Rupt din geniul lui de ești,
Fiind omului urmaș,
Ca omul îmbătrânești.

Ce rost are să-ți dau vis
Rupt din visul meu pizmaș
Rătăcitor prin abis
Când poate nu-s demn urmaș!

Să-ți dau aripi pentru zbor
Ca adâncul gând s-aștern,
Când din spirit muritor
Greu se naște vers etern!

Vrând să smulg din univers
Flăcări sacre, cerești sori
Constat cum timpul a șters
Urma marilor ninsori.

Ieri ce-am scris cu mare drag
Astăzi nu are parfum,
Iar al depărtării prag
Șterge totul, zarea-i fum.

Ce rost are vers să scriu
Când pe tot ce se iveste
(Ca peste al lumii viu)
Pulberea eternă crește.

De-aș avea de aur pană
Să scriu slovele cu foc,
Poate munca n-ar fi vană
Și-ar avea mai mult noroc.

Fur mereu din univers
Flăcări sacre, sori cerești
Să strălucească în vers,
Însă rar e cum dorești.

TEODOR DOBRE

DE CE SCRUI VERSURI ACIDE?

Când omul și viața lui
Sunt la mila orișicui,
Și necazuri curg șuvoci,
Scriu și mă revolt cu voi.

În anotimpuri precare
Scriu pentru purificare,
Pentru liniște și pace
Că nu-s mut și nu pot tace.

Decât să nu fac nimic
Scriu, sărman scrib trist și mic,
Descriind cumplita oază
Care-i viața, plin de groază.

Scriu cuprins de supărare,
Că mai toți și fiecare
Părăsindu-l pe Cristos
Au distrus ce-i mai frumos.

Orice spaimă, orice frică
Covârșitoare sau mică,
Ce-ți lasă spinarea rece
Roagă-te și îți va trece.

Caută învățătură
În marea Sfântă Scriptură
Care este dragilor
Scumpa stea a magilor.

Scriu mereu la supărare
Rânduri aspre și amare,
Altceva aş scrie eu
Dar viața-i tristă mereu.

Sper să vină ziua când
Voi scrie altfel de rând,
Mai vesel, mai săltăreț
Că trist nu poți fi glumeț!

Scriu mereu versuri acide
Poate răul vor ucide

Sau măcar îl va schimba
Astăzi, mâine sau cândva.

Scriu ceva să mai îndrept
Nu că sunt prea înțelept
Dar nu pot -când văd- să tac
Răul și să nu-l atac.

Mutra acră, zeflemistă,
Nu o suport când există,
Pe lichele, leneși, hoți
Sunt pornit ca și voi toți.

Mereu supărat am fost
Pe cel îngâmfat și prost
Care de prea încrezut
Crede că toți ceilalți put.

Poate mă credeți om rău
Dar nu sunt și n-am fost, zău!
Că pe toți din jur ades
I-am iertat și înțeles.
TEODOR DOBRE

SPOVEDANIE POST-MORTEM
Aș vrea să-mi dai o mână de-
ajutor,
Să mă ajuți când trebuie să mor.
Nu, nu vreau să mă omori chiar
tu,
Vreau numai să-mi prinzi sufletul

Când vezi că rătăcește prin
cameră tămpit,
Neștiind unde să meargă și de
unde a ieșit.
Vreau să mi-l ții, să ascultă tot
ce-ți va spune,
Ce fapte rele a făcut, ce fapte
bune,

Și vreau să-l ierți, dacă te roagă
să îl ierți,
Să-l cerți, dacă va trebui să-l
cerți,

Să-l liniștești când vezi că e speriat,
Să-i amintești că-acolo, sus, e aşteptat.

Aș vrea să-mi dai o mâna de-ajutor,
Să mă ajută să-nviez, și nu să mor.
Eliberează-mi, acum, te rog,
sufletul,
Căci știe singur care-i este drumul.

ANDREI CONSTANTINESCU

DRAMA CONTELUI DRACULA

Dintr-un castel sinistru, dintr-un castel prea mare,
Târziu, în miez de noapte, cu fălfăitu-i moale,
Cu ochii-i plini de sete, cu colții ca un ac,
În grabă își ia zborul un prea măreț liliac.
Gonește, ca s-ajungă până spre dimineață
În locuri cu mult sânge, dar cu puțină viață ...

Și-a zburat liliacul, dorindu-și să găsească
Un litru, doar, de hrană, în Tara Românească;
Eforturi inumane făcea bietul vampir;
Zadarnic, însă – sânge găsea ca-n cimitir.

Și, supărat, Dracula se-ntoarse la castel
Și porunci: vampirii să vină toți la el.
De pe la vechi sicri capacele săriră,

treziră

Și, la castel Dracula când își văzu supușii
Cât sunt de slabî și-anemici,
rosti din pragul ușii:
„Îmi pare rău că trebuie să vă anunț acestea,
Dar am văzut azi-noapte - vă dau și vouă vesteas –
O mare sărăcie în Tara Românească,
Încât vampirii nu știu cum or să mai trăiască.
Înfometat, în zboru-mi speram să dau de sânge,
Dar când vedeam românul până și-n somn că plângă,
Îmi înfrânam instinctul de-a-i da o-ntepătură,
Simțind că e posibil să dau chiar de cianură!
Vă spun, așa dezastru e-n țărișoara noastră
Cum n-a mai fost de veacuri,
atât e de albastră!
Statistica ne-arată că, dintre toți românii,
Cam nouăzeci la sută nu mai știu gustul pâinii;
Și nicăieri în lume pe unde-am fost plecat
Nu e mai mare criză de sânge nestricat!
S-aleagă-o doar o ceașcă de sânge dintr-un litru,
Vampirul, cu atenție, trebuie să-l dea prin filtru.

Au ajuns rău românii, vă spun,
iubiții mei,
Nu mai putem, de-acuma, să ne bazăm pe ei”.

ANDREI CONSTANTINESCU

PUSUIMIE

POEZII de MIRCEA CATONE

SINGURĂTATE

Trecea un om tăcut pe stradă
Trist și însingurat
Și-afără era ceață deasă
Iar el înfrigurat.

Și cum mergea în noaptea
neagră
Cu pașii legănat
Îi reveneau mereu în minte
Imagini de-altă dat.

Lumini aprinse feerie
În baluri somptuoase
Și cum dansa-n plăcere
Doar cu femei frumoase,

Cu rochii dantelate
Bijuterii de foc,
Când se distra-neștire
Iar timpul sta în loc.

Succese literare
Pași prin academii
Aplauze-n tribune
Dorința de-a trăi.

Cu iubiri voluptuoase
Pe fermecate văi
Oriunde-l ducea vraja
Sensul pașilor săi.

Doar umbra unui vis trecut
Din anii tinereții,
Mai răbufnea înfrigurat
În anii bătrâneții.

Și era ceață deasă afară
Noapte și lucru dovedit
Că totul e fără speranță
Destinul când s-a împlinit.

PISOIUL

La fereastra casei mele
Am găsit un pisicuț
Mic și cu lăbuțe albe
Ce era tare drăguț.

Ca un ghemotoc de lână
Pe blană era dungat
Ne-am încrucișat privirea
Și-l văd puțin speriat.

Cu privirea rugătoare
Miorlăia încetișor
Iar pe frigul de afară
Implora un ajutor.

S-a pierdut de-a lui mămică
Și spera a lui salvare
Cum se întâmplă-n lume astă
Poate pentru fiecare.

Și l-am luat atunci în brațe
Gândul de-al putea avea
Nimeni pe această lume
Nu mă putea critica.

În ochi lacrimi s-adunase,
Pentru-o faptă omenească
Cine altul era gata
Să-l culeagă și să-l crească.

Dar e-o veche zicătoare
Și-avantajul cunoscut
Când ai în cămin alături
Un pisic de-nțreținut.

Tristețea e spulberată
Bucuria este mare
Jocuri vesele, în casă
Nu mai este supărare.

Am acum un prieten sincer
Care toarce-ncetișor
Când îl iau seara în brațe
Îmi alină orice dor.